

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ing. T. K.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen obecnou zmocněnkyní Ing. A. K.,
bytem „X“,
proti
žalovanému: **Magistrát města Teplice**,
sídlem náměstí Svobody 2/2, 415 95 Teplice,
zastoupen JUDr. Pavlem Marečkem, advokátem,
sídlem Vaníčkova 1070/29, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného a uložení povinnosti žalovanému zahájit řízení o odstranění všech

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

nepovolených staveb postavených na pozemcích parc. č. „X“, „X“, „X“ a „X“ v katastrálním území Teplice – Trnovany (všechny dále uváděné pozemky se nacházejí v tomto katastrálním území). V reakci na výzvu k odstranění vad žaloby žalobce v doplnění žaloby ze dne 22. 10. 2018 upřesnil, že navrhuje, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žalobcově výzvě k odstranění staveb postavených bez povolení vyžadovaného zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nebo v rozporu s ním.

Žaloba a její doplnění

2. V žalobě žalobce předeslal, že se obrátil na žalovaného s výzvou ze dne 13. 4. 2017 k vydání rozhodnutí o odstranění stavby postavené v rozporu s rozhodnutími žalovaného, konkrétně stavby parkovacích míst na pozemku parc. č. „X“ u prodejny Billa a Teta. Upozornil na to, že žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 10. 2015 podle § 118 odst. 6 stavebního zákona schválil změnu stavby „Prodejna LIDL, Teplice – Trnovany, dopravní část stavby – SO 02 – komunikace a zpevněné plochy“ na pozemcích parc. č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“ (dále jen „stavba SO 02“) před jejím dokončením s tím, že se změny nedotýkají práv účastníků stavebního řízení ani podmínek územního rozhodnutí. S tím žalobce nesouhlasil. Připomněl, že je spoluvlastníkem pozemků parc. č. „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“, na nichž bylo vybudováno parkoviště s 353 parkovacími stáními, a označil se za opomenutého účastníka řízení, jehož se provedené změny týkaly, neboť šlo o napojení zásobovací komunikace na komunikaci stávajícího parkoviště a o snížení počtu parkovacích stání pro invalidy u objektu Billa. Podle žalobce nebyla splněna podmínka územního řízení ze dne 22. 5. 2008 vyřešit s vlastníky sousedních pozemků a staveb majetkoprávní vztahy, a proto neměly být změny stavby SO 02 schváleny pouhým zápisem do stavebního deníku podle § 118 odst. 6 stavebního zákona. Žalobce zdůraznil, že žádná ze staveb povolených v územním rozhodnutí ze dne 22. 5. 2008, stavebním povolení ze dne 19. 1. 2009 a rozhodnutí ze dne 30. 10. 2015 o změně stavby před dokončením se nemá nacházet na pozemku parc. č. „X“, a proto je stavba na tomto pozemku stavbou nepovolenou, stejně tak jako stavba nové řady dvaceti parkovacích stání se dvěma boxy pro nákupní vozíky a komunikace s přístupovými chodníky na pozemcích parc. č. „X“, „X“, „X“ a „X“. Žalobce uvedl, že parkoviště nejsou pouze na obvodu objektu prodejny, nedošlo ke snížení počtu parkovacích míst, jak bylo uvedeno v rozhodnutí ze dne 30. 10. 2015 o změně stavby před dokončením, a zmíněná nová řada parkovacích stání ani nová komunikace a přístupové chodníky okolo objektu nikdy nebyly povoleny. Žalobce proto požadoval odstranění těchto staveb, avšak žalovaný dosud na jeho podání nereagoval.
3. Po výzvě soudu žalobce v podání ze dne 22. 10. 2018 doplnil, že z postupu žalovaného, který na podání žalobce reagoval sdělením, že spis zapůjčil Krajskému úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“), aniž by přednostně vyřešil žalobcovo oznámení, je patrná nevůle věc řešit bezodkladně a bez zbytečných průtahů. Zopakoval, že se jej jakožto spoluvlastníka zmíněných pozemků týkaly změny stavby před dokončením, a proto nemělo být postupováno podle § 118 odst. 6 stavebního zákona. Zdůraznil, že změny v parkování proběhly nejen na pozemku parc. č. „X“ ve vlastnictví společnosti JTH Progres, s. r. o., nýbrž také na pozemcích ve spoluvlastnictví žalobce. U vchodu do prodejny mělo být podle žalobce vybudováno jedenáct parkovacích stání a změnou stavby před dokončením byl jejich počet snížen na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

šest parkovacích stání pro invalidy, přičemž auta na těchto parkovacích stáních se nacházejí jedněmi koly na pozemku parc. č. „X“ a druhými na pozemku parc. č. „X“, ačkoli na tomto pozemku nebyla povolena žádná změna parkovacích stání. Jedná se tedy o stavbu nepovolenou

a realizovanou bez vědomí žalobce jakožto spoluvlastníka pozemku.

4. Žalobce konstatoval, že na jeho podání ze dne 13. 4. 2017 a 25. 6. 2017 žalovaný nereagoval a opakované telefonické výzvy referentce stavebního úřadu paní V. zůstaly bez jakéhokoli výsledku. Žalobce vyčkal na vrácení spisu od krajského úřadu, a když ani poté žalovaný nic neučinil, žalobce se podáním ze dne 25. 9. 2018 obrátil na jeho nadřízený orgán a požádal jej, aby uložil žalovanému povinnost zahájit řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona. Na toto podání krajský úřad nereagoval a zůstal nečinný. Žalobce ničeho nedosáhl ani dopisem ze dne 3. 10. 2018 adresovaným tajemníkovi žalovaného, a proto podal tuto žalobu na ochranu proti nečinnosti.
5. V podání ze dne 5. 11. 2018 žalobce uvedl, že dne 29. 10. 2018 obdržel odpověď žalovaného ze dne 17. 10. 2018 na výzvu k vydání rozhodnutí o odstranění stavby, s jejímiž závěry nesouhlasil. Podotkl, že jeho podání nazvané „výzva“ byl magistrát podle § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinen podle obsahu posoudit jako „podnět“ a s jako takovým s ním nakládat. Dodal, že odpověď magistrátu nemá předepsanou formu „sdělení“, tudíž způsob vyřízení jeho podnětu nemá žádnou oporu v zákoně. Žalobce upozornil na skutečnost, že jeho podnět k přezkumnému řízení proti rozhodnutí ze dne 30. 10. 2015 o změně stavby před dokončením byl přes jeho marné výzvy zmařen krajským úřadem a zejména žalovaným z důvodu průtahů. Oba tyto orgány zavinily marné uplynutí lhůty pro zahájení přezkumného řízení, což bylo důvodem, proč žalobce nedosáhl zrušení rozhodnutí o změně stavby před dokončením, a stavba tudíž byla povolena, a to na pozemcích parc. č. „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“. V podnětu k odstranění stavby jsou však podle žalobce vyjmenovány jiné stavby, na které se nevztahuje územní rozhodnutí a stavební povolení z roku 2008 ani rozhodnutí ze dne 30. 10. 2015 o změně stavby před jejím dokončením, natožpak rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 15 A 77/2017. Tyto nové nepovolené stavby (dvacet parkovacích stání se dvěma boxy pro nákupní vozíky, nová asfaltová komunikace a přístupové chodníky k objektu Billa a Teta) byly vybudovány na jiných pozemcích, bez vědomí jejich spoluvlastníka (žalobce). Podle žalobce tudíž jeho podnět k odstranění stavby dosud nebyl vyřízen.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že ve věci samé rozhodl krajský úřad rozhodnutím ze dne 19. 12. 2016, č. j. 4793/DS/2016, následně Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 17. 2. 2017, č. j. 24/2017-120-STSP, a poté Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 21. 3. 2018, č. j. 15 A 77/2017-63, a proto žalovaný považoval otázku řešenou v tomto řízení za rozhodnutou s tím, že své rozhodnutí, jež nabylo právní moci dne 17. 11. 2015 (patrně rozhodnutí ze dne 30. 10. 2015 o změně stavby před jejím dokončením, pozn. soudu), nemůže měnit. Žalovaný proto při šetření skutečností uvedených v žalobcově výzvě ze dne 13. 4. 2017 dospěl k závěru, že nejsou naplněny podmínky pro zahájení řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Replika žalobce

7. Žalobce v podání ze dne 27. 12. 2018, jež bylo koncipováno jako reakce na výše zmíněnou odpověď žalovaného ze dne 17. 10. 2018 na výzvu k vydání rozhodnutí o odstranění stavby, popsal dosavadní kroky žalovaného a zdůraznil, že svou výzvu, resp. podnět, ze dne 13. 4. 2017 k odstranění stavby, doplněný podáním ze dne 25. 6. 2017 řádně odůvodnil a doložil. Přes četné urgencye nebyl tento podnět v předepsaném termínu přezkoumán a žalovaný na něj reagoval teprve odpovědí ze dne 17. 10. 2018, která podle žalobce nemá předepsanou formu, a tudíž ani oporu v zákoně. Zopakoval, že v podnětu k odstranění stavby byly označeny jiné stavby, než kterých se týkalo rozhodnutí ze dne 30. 10. 2015 o změně stavby před jejím dokončením, a to stavby na pozemcích parc. č. „X“, „X“, „X“ a „X“. Žalobce upozornil na to, že žalovaný vážně zasáhl do jeho vlastnického práva a nutí jej strpět stavebníkovo nezákonné zastavení společného pozemku cizím objekty bez jeho souhlasu.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 20. 2. 2019 obecná zmocněnkyně žalobce trvala na tom, že žalovaný je v předmětné věci dosud nepřipustně nečinný. Podotkla, že žalobcův podnět k odstranění stavby žalovaný obdržel již zhruba před dvěma roky, ovšem do dnešního dne bez náležité odezvy. V mezidobí žalovaný pouze dne 21. 1. 2019 žalobci sdělil, že prověří veškeré skutečnosti ohledně stavby, jejíž odstranění se žalobce domáhá, a následně žalobci oznámí, zda zahájí řízení o odstranění stavby, či nikoli. Obecná zmocněnkyně žalobce konstatovala, že na žalobcův prvotní podnět k odstranění stavby ze dne 13. 4. 2017 žalovaný dosud na patřičné právní úrovni nereagoval, a proto žalobce učinil podání ze dne 21. 12. 2018. Žalobce se dne 30. 10. 2018 obrátil také na Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, s podnětem k vydání rozhodnutí o odstranění rozporované stavby a současně se nesouhlasně vyjádřil ke sdělení žalovaného ze dne 17. 10. 2018. Své podání ze dne 30. 10. 2018 žalobce záměrně adresoval Krajskému úřadu Ústeckého kraje, neboť dosavadní činnost žalovaného neznamenal žádný posun, a proto se nápravy domáhal i u Krajského úřadu Ústeckého kraje.
9. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání uvedl, že žaloba byla podána nedůvodně, přičemž soud mohl věc posoudit ze spisového materiálu, neboť skutkový stav zůstal nezměněn. Dále zdůraznil, že žalobce sice podal podnět k zahájení správního řízení, nicméně dané správní řízení je možno zahájit pouze z moci úřední. V podnětu žalobce přitom žalovaný neshledal důvody, pro které by byla dána povinnost řízení zahájit. Popsal, že na žalobcův prvotní podnět ze dne 13. 4. 2017 žalovaný reagoval písemností ze dne 17. 10. 2018, a to zcela v intencích správního řádu. Pozdější písemnosti žalobce se podle právního zástupce žalovaného týkají jiných skutečností, než které žalobce zmínil ve svém prvotním podnětu ze dne 13. 4. 2017. Soud by se však měl zaměřit na prvotní podnět ze dne 13. 4. 2017 a reakci žalovaného na tuto písemnost. K žalobcovu podnětu ze dne 30. 10. 2018 právní zástupce žalovaného poznamenal, že nemá nic společného s předmětným řízením, neboť směřuje vůči jinému správnímu orgánu (Krajský úřad Ústeckého kraje). Vyjádření žalobce k písemnosti žalovaného ze dne 17. 10. 2018, obsažené v písemnosti žalobce ze dne 30. 10. 2018, vnímal právní zástupce žalovaného jen jako podání činěné na podporu předmětné žaloby, přičemž podstatné skutečnosti zde tvrzené Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce uvedl již v samotné žalobě. Navíc právní zástupce žalovaného poukázal na skutečnost, že žalobci nic nebránilo tuto písemnost soudu předložit dříve, a dokazování touto listinou označil za nadbytečné. Právní zástupce žalovaného závěrem uvedl, že žalovaný požaduje náhradu nákladů řízení.

10. Soud v intencích § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), z vlastní iniciativy provedl při ústním jednání dokazování, a to čtením podnětu (podání) žalobce ze dne 21. 12. 2018, přípisu žalovaného ze dne 21. 1. 2019 a podání žalobce ze dne 30. 10. 2018.

Posouzení věci soudem

11. Soud předesílá, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se žalobce může po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení domáhat, aby soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odstavce 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
12. Podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu jsou podle názoru soudu splněny, neboť žalobce podal žalobu včas a po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení, jak vyplývá ze žalobcem uplatněné žádosti ze dne 25. 9. 2018 o provedení opatření proti nečinnosti a z navazujícího rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3. 12. 2018, č. j. 4753/DS/2018, jímž krajský úřad vyslovil, že žalobcově žádosti o provedení opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 správního řádu ve věci nečinnosti žalovaného v rámci řízení o odstranění stavby parkovacích míst na pozemku parc. č. 1560/29 u objektu Billa a Teta se nevyhovuje.
13. Na tomto místě soud konstatuje, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Nejprve soud směrem k žalovanému připomíná, že je třeba důsledně rozlišovat jednotlivá řízení a procesní postupy. Žalovaný totiž ve svém vyjádření k žalobě nesprávně směšoval žalobcův podnět k zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona s přezkumným řízením, jehož předmětem bylo rozhodnutí ze dne 30. 10. 2015 o změně stavby před jejím dokončením. Otázka odstranění stavby, k němuž dal žalobce podnět, zjevně nebyla předmětem zmíněného přezkumného řízení, tudíž z žalovaným citovaných rozhodnutí, která se týkala tohoto přezkumného řízení, rozhodně nelze dovozovat, že otázka řešená v řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného spatřované v nevydání rozhodnutí o odstranění stavby byla již rozhodnuta.
15. Žalobci lze přisvědčit v tom, že jeho podání ze dne 13. 4. 2017, adresované žalovanému, stejně tak jako na ně navazující další podání požadující odstranění určitých staveb nebo zahájení řízení o jejich odstranění, představují podnět k zahájení řízení ve smyslu § 42 správního řádu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nikoli žádost, již by se podle § 44 téhož zákona zahajovalo řízení. Tento závěr vyplývá z charakteru řízení o odstranění stavby, upraveného v § 129 stavebního zákona, které je koncipováno jako řízení zahajované výhradně z moci úřední, nikoli na žádost. Žalobce tudíž nebyl oprávněn žádat o odstranění stavby, ale mohl pouze podat podnět k zahájení řízení o odstranění stavby, které by následně mohlo být vedeno jen z moci úřední.

16. Povahou řízení o odstranění stavby se soudy rozhodující ve správním soudnictví již opakovaně zabývaly. Nejvyšší správní soud ve vztahu k dřívější úpravě obsažené ve starém stavebním zákoně č. 50/1976 Sb. v rozsudku ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 Ans 6/2006-162, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že „[j]istě nelze zpochybnit oprávnění stěžovatelů podat podnět k zahájení řízení o odstranění stavby, aby však bylo založeno jejich veřejné subjektivní právo na vedení řízení a vydání rozhodnutí ve věci, které se navíc závažným způsobem dotýká práv jiných osob, musel by tak stanovit zákon, což v daném případě stavební zákon nečiní. Řízení o odstranění stavby postavené bez stavebního povolení či v rozporu s ním dle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je totiž vedeno ve veřejném zájmu, proto také zákon předpokládá možnost dodatečného povolení této stavby, jestliže stavebník prokáže její soulad s veřejným zájmem. Toto řízení tedy primárně není právním prostředkem, kterým by se vlastník pozemku mohl domáhat odstranění stavby, pokud má za to, že byla tato stavba na jeho pozemku zřízena neoprávněně.“ Jak již bylo naznačeno výše, povahu řízení, k jehož zahájení lze dát pouze podnět, má i řízení o odstranění stavby podle stavebního zákona č. 183/2006 Sb. Toto řízení může zahájit pouze stavební úřad z moci úřední (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2010, č. j. 5 Ans 5/2009-139, ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 82/2015-80, nebo ze dne 1. 7. 2015, č. j. 1 As 10/2015-50, dostupné na www.nssoud.cz).
17. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pak situace, kdy správní orgán obdrží pouhý podnět k zahájení řízení, které nelze zahájit jinak než z úřední povinnosti, patří mezi případy, kdy správní orgán nemá povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. V rozsudku ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009-58, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[ž]alobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se nelze úspěšně domáhat vydání rozhodnutí v případech, kdy je možno správní řízení zahájit jen z moci úřední a správní orgán při vyřízení podnětu k jeho zahájení postupoval podle § 42 správního řádu.“ V odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud vysvětlil, že „... podatelé podnětu k zahájení řízení z moci úřední se nemohou domoci zahájení řízení a následného vydání rozhodnutí ani pomocí jiných zákonných institutů než je opatření proti nečinnosti, a to z toho důvodu, že jim na základě ustanovení § 42 správního řádu ani jiného ustanovení tohoto zákona žádné takové právo nevzniká. Toto ustanovení totiž ukládá správnímu orgánu pouze povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat, nelze z něj však dovodit právo na vyhovění podnětu a tomu odpovídající vynutitelnou povinnost správního orgánu řízení zahájit. Je tomu tak především proto, že možnost zahájit správní řízení z moci úřední slouží prvořadě k tomu, aby ve veřejném zájmu byla určitá věc správním orgánem autoritativně vyřešena, resp. rozhodnuta a nikoliv k realizaci individuálních veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Dalším důvodem nepochybně je i skutečnost, že podnět k zahájení řízení z moci úřední může podat kdokoli, tedy i ten, o jehož právech či povinnostech by nebylo v řízení jednáno a jehož práv či povinností by se výsledné rozhodnutí správního orgánu nijak nedotklo.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Takový podatel by tedy nebyl účastníkem tohoto řízení a nebylo by tudíž ani účelné mu právě jen pro tuto fázi řízení přiznávat nějaká procesní práva. V souhrnu zde tedy není dán legitimní zájem na tom, aby zahájení správního řízení z moci úřední bylo vynutitelné na základě pouhého podnětu, není zde proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu.“

18. Judikatura se tedy shoduje v tom, že řízení o odstranění stavby je řízením, které je zahajováno výlučně z moci úřední. Žalobci nesvědčí veřejné subjektivní právo na to, aby řízení z moci úřední bylo zahájeno, a proto se ani nemůže dovolávat ochrany svých práv žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Žalobce měl toliko právo na to, aby jej žalovaný podle § 42 správního řádu vyrozuměl o tom, jak s obdrženým podnětem naložil. Toto vyrozumění bylo v daném případě obsaženo v odpovědi žalovaného ze dne 17. 10. 2018, kterou sice žalobce obdržel až dlouho po uplynutí lhůty stanovené v § 42 správního řádu, a dokonce i po podání žaloby v této věci, nicméně ani tato skutečnost nemůže podle názoru soudu nic změnit na tom, že žalobou na ochranu proti nečinnosti není možné se úspěšně domáhat vydání rozhodnutí v řízení zahajovaném výhradně z moci úřední.
19. V této souvislosti nutno poznamenat, že soud – na rozdíl od žalovaného – nepovažoval za nadbytečné provést dokazování listinami, jež byly vyhotoveny až po podání žaloby, neboť v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se skutkový stav fixuje až ke dni rozhodnutí soudu (tj. k datu vydání tohoto rozsudku). Žalovaný by si měl uvědomit, že z hlediska důvodnosti žaloby je klíčové, zda jeho nečinnost trvá ke dni vydání tohoto rozsudku, či nikoli, a že z provedeného dokazování vyplynula v tomto ohledu podstatná zjištění. Především z obou podání ze dne 30. 10. 2018 a 21. 12. 2018, která žalobce adresoval jednak Krajskému úřadu Ústeckého kraje a jednak žalovanému, je naprosto zjevné, že žalobce obdržel od žalovaného odpověď na svůj prvotní podnět ze dne 13. 4. 2017, neboť v předmětných podáních žalobce vyjadřoval svůj nesouhlas se sdělením žalovaného ze dne 17. 10. 2018, kterým byl jeho prvotní podnět vypořádán. Směrem k žalobci je pak třeba dodat, že každý podnět a následnou aktivitu, či pasivitu správního orgánu je nutné posuzovat samostatně, tudíž pro projednávanou věc je podstatný výhradně podnět ze dne 13. 4. 2017 včetně jeho doplnění ze dne 25. 6. 2017 a na to navazující sdělení žalovaného ze dne 17. 10. 2018, nikoli již další žalobcovy podněty a následné reakce žalovaného. Nad rámec toho soud doplňuje, že z přípisu žalovaného ze dne 21. 1. 2019, jímž byl při ústním jednání soudu rovněž proveden důkaz, vyplývá, že se žalovaný na základě dalšího žalobcova podnětu (ze dne 21. 12. 2018) nadále zabývá otázkou, zda jsou dány důvody pro zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tudíž ani ve vztahu k tomuto podnětu rozhodně není nečinný.
20. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
21. Pouze na okraj soud poznamenává, že žalobce by nemohl být procesně úspěšný ani v případě, že by zvolil žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle § 82 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017-46, publ. pod č. 3631/2017 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „[o]soba, která by byla účastníkem řízení zahajovaného toliko z moci úřední dle § 46 správního řádu, nemá veřejné subjektivní právo na to, aby toto správní řízení bylo zahájeno. Proto se nemůže zahájení takového správního řízení na základě svého podnětu dle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 42 správního řádu úspěšně domáhat ani cestou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením dle § 82 s. ř. s.“

22. Směrem k žalobci soud dále nad rámec potřebného odůvodnění podotýká, že z obsahu jeho jednotlivých podání plyne, že na pozadí této kauzy je spor mezi žalobcem a stavebníkem jakožto spoluvlastníky shora uvedených pozemků, z nichž má stavebník patrně vyšší prospěch než žalobce. K tomu soud dodává, že pokud se žalobci nedaří se dohodnout se stavebníkem ohledně příjmů plynoucích z jejich společného majetku nebo o způsobu užívání tohoto majetku, může se pochopitelně obrátit na soud rozhodující v občanském soudním řízení, který je v této záležitosti věcně a místně příslušný.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo. Žalovaným uplatněné náklady právního zastoupení JUDr. Pavlem Marečkem, advokátem, soud nepovažoval za důvodně vynaložené, neboť žalovaný disponuje dostatečným množstvím pracovníků, kteří jej mohli v tomto soudním řízení zastupovat. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které v případě, že v soudním řízení ve správním soudnictví vystupuje jako účastník řízení orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS, obojí dostupné na www.nssoud.cz).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. února 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)